

Brammensveien 16 II,

Tlf. 48392 - 48453.

Oslo, den 25. oktober 1944.

Hr. Medisinaldirektøren,
Innenriksdepartementet,
O s l o .

I anledning av de innsigelser og bebreidelser som de 3 søstre, Erica Welle, Therese Hole og Solveig ~~Welle~~ Aagesen endelig er provosert til å fremkomme med og som tidligere kun har versert bak min rygg, vil jeg til hvert punkt for seg bemerke:

Ad I: Mangler faglige forutsetninger. Dette er jo en voldsom insinuasjon mot Ministerpresidenten, Reichskommisær, Innenriksdepartementet Norges faglige Landsorganisasjon og Foreningskontoret, som alle i sin tid på oppfordring blev forelagt alle mine faglige og personlige forutsetninger og kvalifikasjoner for stillingen. Kunde santlige disse myndigheter, uten noensomhelst innvending dengang finne meg kvalifisert for stillingen, og jeg dertil gjennom 4 års hårde og gjennemsiktbare livets skole i N.S.F. med bl.a. så vanskelige og avindsyke medlemmer som de 3 forannevnte, hvor jeg inntil idag har lært og erfart så meget til beste for mine kvalifikasjoner i stillingen, da burde jeg også ovfor de 3 søstre kunde ansees kvalifisert. Fra noen av de ovenfor nevnte myndigheter har jeg da heller aldri hørt et bebreidende ord. Tvertimot har jeg gjentagne mottatt smigrende omtale av mine enkeltprestasjoner. Dette burde selvsagt ha vært tilstrekkelig til å still deres freidighet og skinnsyke i et latterlighetens skjær. Imidlertid kan jeg ikke nekte meg å begrunne mitt forsvar ennå solidere på grunn av deres luftige og freidige påstander. Det rent ut latterlige er, s urimelig det enn høres, at begge disse freidige søstre virkelig kun har akkurat den samme elevutdannelse - 1 år - som meg, og som de så sterkt kritiserer meg for, at de på stående fot som de russiske bolsjeviker den første dag de får anledning til, forsøker å nedsable og avsette meg fra stillingen. Senere i livet har disse hatt en meget ensidig utdannelse.

Den ene kun i tuberkulosesykdommens noe enkle og ensidige forvand, og den andre ved Ullevåls 4. avd. Dette taler for seg selv. Nu sitter de på sin høie hest og benytter seg av stygge og uridderlige bakholds-våpen, tross det var gjennom mitt forslag og iherdige arbeide at disse

2 middelsveittravere opnådde de gode stillinger, de sitter i idag. Det bør også bemerkes for å vise mitt sindelag overfor søster Erica, at det var gjennom mitt og min manns arbeide, at hennes svoger på søster Ericas ivrigste anmodning i telefon og direkte, blev skaffet en betydelig bedre stilling som lektor enn de endog selv på forhånd hadde ønsket seg her østpå. De ønsket seg lærerpost i Asker og fikk lektorstilling i Bærum, som var betydelig bedre i alle retninger.

Ad II: Råd og veiledning. Der har gjennom alle mine 4 år som kommissar aldri vært forelagt meg, ikke engang antydning om råd eller veiledning i viktige spørsmål som blev forelagt forbundet. Kfr. det annen styremedlems samstemige erklæring.

Jeg kan så meget mere tilbakevise denne freidige påstand som jeg kan bemerke at i de par tilfeller, hvor et viktig spørsmål har vært forelagt forstanderinne Erica Melle og N.S.F. til selvstendig besvarelse fra Helseavdelingen eller Oslo Kommune, har mitt standpunkt og min foreslåtte linje vunnet medhold, og dette skulde da ikke tyde på manglende faglig innsikt.

Ad III: Kontortiden. Jeg henviser her til det samlede nåværende og tidligere kontorpersonales indignerte protest mot påstanden. Deres påstand vidner om en meget liten forståelse av et slikt kontors vanskelige oppgaver i en for N.S.F. så tung tid som fra 1941-1944: Intet kommer av seg selv til N.S.F., tvertimot, det hele vil helst gå i oppløsning, slik som de fleste andre kommissærforbund.

Man må sandelig opptre aktivt, og det skjer ikke ved å sitte godt til rette den hele dag i en god kontorstol. Nei, ut i kampen må man: Exp Tidsskriftet, Forbundets økonomi, trykningstillatelser for tidsskrift jule- og påskehefter. Konferanser med Helseavdelingen, Foreningskontoret, N.S., sykesøstre, Reichskommisariatet, Føreren m.m. / Kfr. i anledning av fester, møter, selskaper, basarer m.v., Tilsyn med Nedre Hvide det hele år.

Jeg forela spørsmålet for en av Departementets ekspedisjonssjefer. Han smilte og uttalte, at hvis han skulde få utført sitt viktigste arbeid hadde han omtrent ikke anledning til å sitte på sitt kontor. Jeg går ut fra at hr. Medisinaldirektøren også har et ikke lite kjennskap til disse forhold for de øverste sjefer i de forskjelligste stillinger. Jeg bemerker tilslutt at det er riktig at der ringes meg meget privat til langt på kveld fra den tidligste morgen før kontortid.

Ad IV: Misnøie. I alle 4 år som kommissar har jeg intetsohelst merket hertil. Da jeg først merket at fungerende formann, søster Therese

absolutt ikke ønsket å overta ledelsen av møtene, måtte jo jeg også overta den ledelse. Jeg kan tilføie at jeg tvertimot kun har mottatt særdeles oppmuntrende ord og skrivelser i anledning av mitt virke for Forbundet. Jeg har i tidsskriftet, telefon og ved konferanser søkt å innkalde til møter, men interessen herfor i Forbundet har, som i alle foreninger for tiden, vært meget liten og kun få har mødt - kanskje allerminst de 3 foran omhandlede søstre.

Ad V: Ved henvendelse til bokholder eller revisor som rette vedkommende,
 Ad V: Ved henvendelse til bokholder eller revisor som rette vedkommende, vilde der vært den beste anledning til å få den ønskede orientering. Dessuten bemerkes at jeg aldri har fått noen forespørsler herom.

Ad VI. Styremøter. Det er da selvsagt styrets egen sak å holde styremøter, og så på samme vis som i de fleste forhold i livet, å forelegge vedtak, uttalelser m.v. for styrets nærmeste overordnede til godkjenning. Som kommissær er jeg selvsagt ikke medlem av styret. Jeg bemerker dessuten at de kommissærer, jeg har konferert med, har aldri hatt styremøter, ja de fleste har ikke en gang konferert med styret. Tilslutt uttaler de 3 søstre, at jeg fikk forhindre opphevelse av kommissærforholdet. I den anledning kan jeg uttale, at min innstilling herom etter Departementets anmodning, fikk en meget rosende omtale fra Departementets side overfor meg, og det hvepsebol som nu er opstått og som uvegerlig vil fortsette under et slikt gammeldags, avleggs valg og stemmesystem, viser hvor tveegget opphevelsen av kommissærforholdet viser seg i sine uheldige følger.

Ad VII: Jeg henviser til vedlagte bilag fra søster Mathilde og bemerker saattidig at jeg i øieblikket av andre kun erindrer formann, søster Therese Hole, som den eneste jeg erindrer, ikke fylte de krav som vedtektene stiller.
 Ad VII: Jeg henviser til vedlagte bilag fra søster Mathilde og bemerker saattidig at jeg i øieblikket av andre kun erindrer formann, søster Therese Hole, som den eneste jeg erindrer, ikke fylte de krav som vedtektene stiller. Tvertimot har jeg holdt igjen overfor henstillingen om opptagelse i N.S.F. såvel fra Departementet som annetsteds fra.

Ad VIII: Nedre Hvile. Dette er virkelig å snu forholdet helt på hodet. Hvor ofte har ikke jeg såvel i tidsskriftet, telefonen og personlige konferanser atter og atter propagandert og innstendig oppfordret og invitert søstre fra alle kanter og kroker om å besøke Nedre Hvile. Se mine oppfordringer i Tidsskriftet gjennom alle år om å besøke Nedre Hvile. Husk også alle de festlige aftener de få lørdagene, søstrene har vært derute, som jeg selv personlig har lavet, ved selv å skrape sammen et godt glass vin, kaffe og kaker, aftensmat og

underholdning, og som har kostet meg selv personlig meget strev og mange penger. Og hvor mange ganger har ikke sykesøstre på det hjerteligste takket meget for en hyggelig aften og dag, og relativt fle gange av disse har de gode søster Erica og søster Therese takket meg med hjertelige håndtrykk for den glede de har hatt her.

Jeg gjør i denne forbindelse oppmerksom på den morsomme selvmotsigelse, de ekte kvinnelige søstre gjør seg skyldig i og innvikler seg så pinlig i. De sier at Nedre Hviles feriehem i begynnelsen var meget benyttet, men at de senere hadde trukket seg tilbake, fordi familien Budde la mer og mer beslag på stedet. Imidlertid er jo forholdet det, at det nettopp var den første sommer, at jeg sammen med min mann, la beslag på det minste rom i 2.etasje når vi var der ute, oftest ganske alene. Men alle senere somre har jeg aldri hatt tilhold der. Alle senere somre har min mann og jeg bodd i en liten hytte langt fra selve søstrenes hus, i et værelse av størrelse 2m x 3,5 m. Aldri oppholdt vi oss i det egentlige feriehem, og la oss heller si det slik, at det var fordi der ikke mere var noe moro og underholdning på selve feriehemmet, slik at søstrene satt der alene noen ganske få og kjedet seg stort, at besøket mer og mer dabbet av. Jeg er ikke i tvil om at besøket vilde ha vært et ganske annet, end det forsvinnende fåtall som besøkte stedet, om jeg hadde slått meg ned der, slik som den første sommer, og fått istand festlige aftener med det som skulde til for å oppnå vår hensikt, samt lage turer om søndagene og badeturer ned til stranden.

Forøvrig viser jeg i dette punkt til vedlagte bilag fra Rådmannen i Bærum.

Hvad der anføres i forbindelse med "Sykepleiens" mainummer, er helt feilaktig og misvisende fra først til sist. Hvorfor det ikke kom til beslagleggelse helt, var fordi den planlagte evakuering av Snarøya ennå ikke er kommen til helt utfoldelse - kun en forholdsvis mindre evakuering er foretatt. De tyske myndigheters ordre venter kun på sin utløsning til alvorlige tider for Snarøya måtte inntre. Men de tyske myndigheters ordre står fullt ved makt, men er i Bærum ennå ikke planlagt overensstemmende med den gitte tyske plan, at ikke evakuerte flyttet inn i Betanien feriehem, skyldes kun at vedkommende, som var anvist leilighet der, fant ved besiktigelse at det ikke passet ham - for langt fra Oslo m.v. - og skaffet seg sel annet bosted. For Feriehemmet på Lillevann skyldtes ikke beslagleggelse, kun at vedkommende som var anvist leilighet der under den tid som gikk, mens jøssingsøstrene i forbund med søster Therese He viste sitt asosiale sindelag overfor de beklagelsesverdige evakuer

familier, som måtte gå fra sitt eget hus og hjem delvis uten sitt innbo, ved å lage mest mulig vanskeligheter med dette jøssingrede, som i årets løp kun hadde ytterst ringe besøk, han fikk imellomtiden tak på et annet bosted som han fant likeså bra.

Jeg må med skam her røbe, at de søstre som alltid har reist fra feriehjemnet uten å gjøre opp for seg for oppholdet, slik som bestemmelsene er og som gang på gang har vært skrevet om i tidsskriftet at betaling er Kr. 1.00 pr. døgn, er søster Erica og søster Therese.

Sluttelig gjør jeg oppmerksom på hva der også forøvrig foreligger nok om i sakens dokumenter, at disse 3 gode søstre virkelig har gått rundt hos andre søstre i massevis og forsøkt å agitere og utfritte smuss og kaste på meg, alt sammen bak min rygg. Den simple fordektige måte de har sammenkaldt møte på og fattet sin uhørte beslutning på, er tilstrekkelig å sette fingeren på.

Dette er altså de fjær, noen misundelige, små damer har forsøkt å sette sammen. Jeg skammer meg på kvinnens vegne. Ikke minst når jeg vet at jeg aldri fra noen kant har mottatt bebreidelser for dårlig arbeide. Aldri har noen bedt om Forbundets hjelp uten at de er gått tilfreds og opplyst derfra.

Skal denslags urettferd og forsøk på nedhogg, som kun grunner seg på misundelse over at Forbundet har greid alle de store vanskeligheter så lykkelig og heldig, bæres der arme og få medhold, må noen hver miste troen på det gode og trofaste arbeide i den stilling man er satt. En blir da fristet til å tro at hovedsaken og det som bærer frem er å lave sur kritikk over andres arbeide, og forsøke å hogge ned de medmennesker som kommer en smule over de almindelige små hverdagsmennesker som søster Therese, er slikt godt expl på i.h.t. hennes overordnede lægers utsagn til meg, da hun helt uventet besøkte meg på mitt kontor for uttrykkelig å få lov å si meg dette.

Heil og Sæl

Forstanderinne.